

ботятъ, да нѣма богати и сюрмаси! Тя ще отсѣче ржцѣтъ на изедниците и тиранитѣ... Гърми звучниятъ гласъ на смѣлия учителъ. А тълпата расте, мозъцитѣ се разпалятъ, вълнуватъ се душитѣ и всѣки се чувствува младъ и силенъ, готовъ да литне къмъ Мара-Гиди, а оттамъ — по бойнитѣ полета на честта и прѣвдата. Разказватъ, че въ това врѣме читакъ не смѣялъ говедата си да пустне по калоферска мера, чорбаджиитѣ изпразднили кафенетата и се сгушили въ кжщи... Тѣ грозно поглеждали учителя и неговитѣ другари, И единъ день викатъ болния още баща и го заплашватъ — да свие юздитѣ на своя синъ, за да не става „язкъ“ съ него.

— Това е наука, чорбаджи, нова наука.

— Какъ така наука? — вика чорбаджи Недѣлчо ядосанъ, — ами какви сж тия лудории изъ кръчмата на Калмука, какво прави синъ ти съ оня чапкънинъ, който бѣга по Мара-Гиди, и защо снове по селата?... Това е бунтъ противъ царщината!

Чорбаджийскитѣ шпиони донасяли всичко, каквото се вършело въ бунтовнишкия клубъ, и чорбаджиитѣ сж вече на щрекъ.

Но дохажда 11 май, 1867 година. Тоя день е народноучилищенъ празникъ, трѣбва да се държи сказка за св. св. Кирила и Методия, за славянското азбуке, за наука и просвѣта. Обикновено въ сказкитѣ се хвалѣлъ султана и чорбаджиитѣ му. Сега тоя день болниятъ още даскалъ Ботю не мѡжелъ да държи сказката, другитѣ учители ги не бивало за тая работа и съ нея се нагърбва дваисеть-годишниятъ Ботьовъ Извежда той „ротитѣ“ си, нарежда ги и чака редъ. Слѣдъ послѣднитѣ молитви на поповетѣ, скача той на единъ високъ камъкъ, приглажда дългитѣ си тъмни кждри и очитѣ му блѣ-